

Henseender være af Betydning for Rekvizitus. Saaledes vil den Indsigelse mod Arrestens Lovlighed, som hentes fra Utilstrækkeligheden af den af Rekvirenten stillede Sikkerhed, alene ved en saadan Udsondring fra Hovedsagen kunne komme i Betragtning som Grund til Arrestens Ophævelse. Udskydes derimod dens Paakendelse til Hovedsagens Afgørelse, bliver den uden særlig Betydning; ti det vil da enten være givet, at Arresten er iværksat for en rigtig og forfalden Fordring, hvorved den Fejl, Fogden i sin Tid kan have begaaet ved ikke at kræve tilstrækkelig Sikkerhed, retter sig selv og bliver uden Indflydelse paa Spørgsmaalet om Arrestens Stadfæstelse; eller ogsaa vil Bedømmelsen af Fordringen være faldet ud i modsat Retning, under hvilken Forudsætning Arresten allerede af denne Grund maa ophæves. Det vil dernæst jævnlige stille sig saaledes, at Spørgsmaal om Fritagelse for Arrest eller angaaende den formelle Side af Arrestforretningen ville kunne forhandles umiddelbart paa Grundlag af skrevne Aktstykker, medens Hovedsagen kræver en særlig Bevisførelse. I saadanne Tilfælde vil altsaa Afgørelsen af de til Arrestsagen hørende Indsigelser kunne fremmes ved dennes Udskillelse fra Hovedsagen.

Naar henses til den vide og hurtige Adgang, der ved foranførte Bestemmelser er aabnet Rekvizitus til som Sagsøgt gennem Indsigelser til angribe Arrestens Lovlighed, maa der erkendes ikke at være nogen som helst Grund til at forbeholde ham de øvrige Midler, som efter den gældende Ret staa til hans Raadighed imod en ulovlig iværksat Arrest. I § 484 bestemmes det derfor, at *Klager fra den Arresteredes Side, der sigte til at bevirke Ophævelsen af den foretagne Arrest som ulovlig gjort, over for Arrestrekvirenten alene kunne fremsættes henholdsvis under Arrestsagen eller den i Anledning af Fordringen anlagte Retssag*. Lige saa lidt som Rekvizitus kan opnaa Arrestens Ophævelse ved at forelægge Fogden ny Beviser, hvorefter den maa anses for ulovlig gjort, lige saa lidt kunne de her omhandlede Anker over Forretningen umiddelbart indbringes for en overordnet Ret. At holde Rekvizitus disse Veje aabne vilde ikke blot være en ugrundet Ødslen med Retsmidler og Kilde til uundgaaelig Forvirring, men ogsaa være i Strid med, hvad billig Lighed i Parternes Stilling kræver. Ti, naar det gøres Arrestrekvirenten til Pligt ved Anlæggelse af Hovedsag og Arrestsag at give Rekvizitus Lejlighed til forsvarsvis at gøre sine Ind-

sigelser imod Arrestens Lovlighed gældende, er det billigt, at Rekvizitus paa sin Side er henvist til at møde sin Modpart paa denne Vej og ikke, ved at gaa angrebsvis frem, kan nøde Rekvirenten til paa samme Tid at tage til Genmæle andet Steds i den samme Sag.

Paa den anden Side følger det af Arrestsagens Begrænsning til det Spørgsmaal, om Arresten er lovlig gjort, at der maa anvises Rekvizitus en anden Vej, ad hvilken Ophævelsesgrunde, som ere indtraadte efter Arrestens Foretagelse, kunne erholdes paakendte; i saa Henseende indeholdes den fornødne Regel i § 487, som i Overensstemmelse med den gældende Ret henviser Rekvizitus til Fogden, hvis Beslutning da igen kan indbringes til overordnet Rets Prøvelse efter Omstændighederne ved Anke eller Kære (jfr. Principet i § 439).

Imod den Ordning, hvis Hovedtræk oven for ere angivne, frembyder sig den nærliggende Indvending, at det ikke stemmer med den almindelige Opfattelse af Forholdet mellem Fogedretten og den almindelige Underret som sideordnede Retter, at Indsigelser imod Arrestens Lovlighed, der ere blevne paakendte af Fogden, paa ny kunne paakendes af en Ret i første Instans. Fremdeles kan det synes anomalt, at Fogdens Paakendelse af en Indsigelse imod Arresten kan tilsidesættes af en sideordnet Ret, naar Fogden forkaster Indsigelsen og i Overensstemmelse hermed foretager Arrest, men kun af overordnet Ret, naar han paa Grund af Indsigelsen nægter Arresten fremmet, jfr. § 492. Hertil maa imidlertid bemærkes, at den Grundsætning, at en Retsafgørelse kun kan forandres af højere Ret, ikke, naar Fogdens Stilling som en Rettens Betjent skal opretholdes, lader sig forene med en Ordning, hvorefter Arrestens Forfølgning kan foregaa for Underretten. Den eneste Vej, ad hvilken den omhandlede Kollision kunde undgaa, vilde være den, helt eller delvis at henlægge Arrestens Forfølgning til den Fogden overordnede*) Landsret. At gaa saa vidt ogsaa at henlægge Hovedsagen til denne Ret vilde imidlertid medføre den Ulempe, at Kreditor, blot fordi der var gjort Arrest for Fordringen, maatte underkaste sig den betydelig forøgede Bekostning og Besvær,

*) Ad en lignende Vej vil ifølge det bestaaende Underordningsforhold mellem Kongens Foged og Hof- og Stadsretten Vanskeligheden nu i Reglen bortfalde for de i Kjøbenhavn foretagne Arrestforretningers Vedkommende.